

Psalm 132

Lezen: 2 Samuël 6 : 12 – 7 : 16

Tekst: Psalm 132

Zingen: Psalm 132 : 1 en 4

Psalm 132 : 7 en 10 (na de lezing)

Psalm 42 : 3 en 7 (na de preek)

Psalm 89 : 13 en 18 (na belijdenis)

Gezang 48 : 1, 3 en 4 (na de collecte)

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus,

Waarom staat Psalm 132 in de Bijbel? Waarom zou je deze psalm zingen? Het gaat over het koningshuis van David. En over Sion, dat is Jeruzalem. Wat hebben wij met Davids huis? Wat moeten we met Sion? Dat is allemaal ver weg. Echt uit het Oude Testament. Trouwens, een probleem van veel psalmen. Ze raken je niet. Geen wonder dat de psalmen het niet goed doen. Je zingt liever gezangen, of opwekking. Die gaan over mij. Maar er zijn zat psalmen, die ik nauwelijks over mijn lippen krijg. Niet alleen vanwege de melodie...dat ook, maar netzogoed door wat er in staat. Psalm 132 is typisch zo'n psalm. Het gaat over de combinatie tussen koningshuis en Gods huis. Zing daar maar eens over...als je leeft in een land waar kerk en staat streng gescheiden zijn. Preken over psalm 132 is uit de tijd. Als het zo zit, is dat jammer van deze kerkdienst! Laten we nog een lied zingen en naar huis gaan. Broeder, zuster, laten we toch eens luisteren. Gods Woord bedien ik u als volgt:

Het volk van God wordt tot de rust gebracht

- 1. Davids ijver in de bouw van Gods huis**
- 2. Gods trouw in de bouw van Davids huis**
- 3. beide huizen afgebouwd door Davids Zoon**

1. Davids ijver in de bouw van Gods huis

Rust. Dat woord kom je een paar keer tegen. "Trek op, HEER, naar uw rustplaats, u en uw machtige ark"(vers 8). En de HERE zegt: "Dit, Sion, is voor altijd mijn rustplaats, hier verlang ik te wonen"(vers 14). Dat is een wonder. Een rode draad in de Bijbel is deze: wat komt er van de mens op de aardbodem terecht na de zondeval? Die twee zijn door de zonde uit elkaar getrokken. Samen zijn ze los gekomen van God. Sindsdien heerst de vloek op aarde, de rust is weg. Vraag het aan vluchtelingen in Darfur. Alle dagen angst, gebrek aan brood en water, zonder dak boven hun hoofd. In grote delen van de wereld oorlogen, terroristische aanslagen. Blijf dicht bij huis. Een gejaagde wereld. Deze week werd er door iemand reclame gemaakt voor quality time in de file. Je krantje lezen, je opmaken of scheren in de file bij een lekker muziekje uit de boxen van je autoradio. Rustig tussen de hectiek thuis en de chaos op je werk. Je moet wat in deze overbezette wereld. Geen rust in ons hoofd en hart. We leven onder de vloek van de onrust. Rust? Waar heeft de psalm het over? Ja, rust voor God! Dat is zo. Maar Stefanus kijkt de andere kant op: de tempel wordt een heiligdom voor het volk van Jakob, een woonplaats, waar het tot rust komt (Handelingen 7 : 46). Waar God tot rust komt, komt het volk tot rust. Dat was toch Gods bedoeling met de uittocht. Het volk was uit Egypte gehaald. Geen moment rust daar. Elke dag opgejaagd door slavendrijvers. Mozes haalt ze daar weg. 40 jaar trekken ze door de woestijn. Nog steeds is het volk niet tot de rust gekomen. Dat komt pas in het beloofde land. Het land van de rust. Maar eerst vechten. Tegen de volken daar. En in de tijd van de Rechters is het onrust, invallen door vijanden. Nóg geen rust. Dán koning Saul. De man heeft gestreden tegen

vijanden, is tenslotte omgekomen in een gevecht met de filistijnen. Geen rust onder deze koning. Dat komt pas onder David. Hij verslaat achter elkaar de vijanden. Eindelijk krijgt het volk rust. Nou zijn ze waar ze wezen moeten. Maar nee, er moet nog één ding gebeuren. De ark. Waar is die gebleven? Hoe lang is de ark zoek geweest? Zo'n twintig jaar? Koning Saul heeft zich er niet mee bemoeid. De machtige ark van God is uit beeld. Tot David op een gegeven moment in Efratha was. Zo leggen we vers 6 uit: in Efratha hoorden we van de ark. "Ja, die moet hier ergens in de buurt staan, bij Abinadab". David erheen! Voor hem is die ark van levensbelang. Die moet niet op een achterafplaats in een plattelandsdorp blijven. Hij moet naar Jeruzalem. Maar de ark komt daar niet. Ze kantelt bijna van de wagen, en Uzza vergriipt zich eraan. Hij valt dood neer. David is aangeslagen, hij wordt kwaad omdat de HEER Uzza had doorkliefd (2 Samuël 6 : 8). Even later wordt hij bang voor de HEER. Het kost David emotioneel veel energie. De ark wordt voor drie maanden gestald bij Obed-Edom. Maar David kan daar geen rust bij vinden. De ark moet hoger op, naar Jeruzalem, naar de hoogste berg de Sion. Een hele onderneming. De priesters dragen de ark. Elke keer als ze zes stappen hebben gezet, wordt er een stier en een vetgemeste koe geslacht en geofferd. De schrik zit er in. Wat een vee is er onderweg geslacht. Dat kost David kapitalen. Als dan de ark in Jeruzalem is, deelt David uit. Alle aanwezige Israëlieten krijgen brood, gedroogde dadels en rozijnen. Opnieuw heeft David diep in de buidel getast. Hij mag wat kosten als de ark maar op zijn bestemming komt. Bij thuiskomst valt het even tegen. Michal maakt hem bespottelijk, omdat hij zonder zijn deftige koningskleed gedanst heeft voor het volk. Een stevige aanvaring met zijn vrouw. Aan die hele geschiedenis moeten we denken, als er in vers 1 staat: "alles wat hij heeft doorstaan". David heeft heel wat moeten meemaken voor hij de ark op de plaats van bestemming had, een mooie tent op de berg Sion. Wat een ijver voor de dienst van de HERE. Wat kun je gedreven zijn om uit handen van de schuldeiser te komen, zegt Spreuken 6 : 1-4. De menselijke ijver bij zaken van winst of verlies is opmerkelijk groot. David brengt die geestdrift op voor de dienst van de tempel. En wij? Wat voor offers brengen wij? Hoe diep tasten wij in de buidel? Hoeveel tijd kun jij missen voor de gemeente? Jaja, maar David was koning, die kon best wat missen. Akkoord, maar koningen zijn in de regel niet zo. God heeft het zelf voorspeld. Jullie, Israel, willen een koning? Dat zul je weten. Koningen weten van zware belastingen, en hij leggen beslag op jullie jonge mannen en vrouwen. Koningen zijn in de regel niet gul. Onder Salomo klagen de mensen steen en been. Maar David geeft! Weet wat offeren is. Want de dienst van de verzoening moet doorgaan. David heeft de kerk lief. En nu, nu hij de ark in Jeruzalem heeft gebracht, op de berg Sion, het toppunt van de stad...nu is het volk tot zijn doel gekomen. Het toppunt van rust! Ze hadden al geen last meer van de vijanden? Mooi rustig. Maar dáárvoor had God niet alleen Israel uit Egypte gehaald. Hij wilde meer. Dé rust, die is te vinden bij Sion, bij de HERE thuis. Dát is dé rustplaats geworden op aarde. Na de zondeval weet de mens niet meer waar hij het zoeken moet. Híer kan hij het vinden. Deze plek heeft een geheim. Daar woont God. Dáár komt Híj tot rust, maar ook het volk van Jakob. De tent, met de ark, een rustiek plekje op een bange drukke aarde. Wáár vindt Gods kind rust voor zijn hart? Bij Hem. Waar kan een opgejaagd mens op adem komen? Ach, wij hebben geen oorlogsdreiging hier...je gaat een uurtje aangenaam verpozen in de natuur. Je geniet rust op je vakantie. Maar het toppunt van rust is echt bij de HERE thuis. Dat was tóen in de tent, met de ark. Nú: in de kerk, op de rústdag. De jachtige mens, alle dagen heel druk, mag het er hier van nemen. De kerkdienst...een oase van rust. Even weg van de snelweg die ons leven is. God gaf een rustplaats voor onderweg. Je doet

jezelf tekort als je die niet gebruikt! Het was David heel wat waard. Daar had hij onrust voor over. Hij gunde zich geen nachtrust(vers 3 en 4), eerst een plaats een huis vinden voor de HEER. Wat een ijver. David had een geheim ontdekt. De dienst van God de Heer, verrijkt de mens steeds meer, en is veel offers waard.

2. Gods trouw bij de bouw van Davids huis

Bij alle ijver van David zou je één ding vergeten. Góð zit hier achter. Hoe komt het dat zijn plek op de Sion is? Wel, Hij heeft Sion verkozen en als woonplaats begeerd (vers 13). Alles is dus van de HERE uitgegaan. Dat David koning werd, dat hij van Jeruzalem de hoofdstad maakte, dat hij de ark kwam halen, en dat hij op de hoogste plaats in de hoofdstad het heiligdom neerzette...dat is omdat de HERE die man en die stad uitgekozen had. God regelt het achter de schermen.

Heel belangrijk voor de dichter. We hebben het gehad over Gods huis. Nu moet het gaan over Davids huis. Daar stond het niet best mee. We weten niet wanneer deze psalm gedicht is. Maar de dichter heeft reden om te bidden voor Davids huis. Vers 1: "Blijf David gedenken HEER". En vers 10:"Wijs omwille van David het verzoek van uw gezalfde niet af". Een kort gebed. Waar zou de dichter om gevraagd hebben? Het vervolg (vers 11 en 12) leert het ons. God had beloofd: David jouw kinderen zullen op de troon zitten. Het staat in 2 Samuel 7. Als die zonen zich houden aan Gods verbond, aan Zijn richtlijnen dan zullen die zonen voor altijd zetelen op Davids troon. God bouwt voor David een huis, een koningshuis, een dynastie. Maar het loopt fout. Na Salomo. Het rijk wordt opgesplitst in tweeën. Het koningshuis verzwakt. Er waren goede koningen, maar ook vorsten die er een potje van maakten...tenslotte komt het volk in ballingschap. Als het aan Davids zonen ligt, wordt het niks met Gods belofte. Daarom begint de dichter over de verkiezing. De HEER heeft Sion verkozen. Dat is zijn laatste strohalm. Een sterke. God heeft gezegd: ik wil daar wonen, in Sion, dáár zal de dienst van de verzoening zijn. Ook de verzoening over de zonen van Davids huis. Zo wil Hij dat. Daar valt niet aan te tornen. Hier blijft God bij. Verkiezing is verkiezing. Waarom valt zijn oog op Sion? Omdat het zo'n mooie berg was? Nee, maar omdat de HERE dat nu eenmaal zo wil. Hij heeft zijn hart op die plaats gezet. Hij verlangt naar dat plekje. Dáár blijft de verzoening, dáár wordt het heil verkregen, de zegen en het leven tot in eeuwigheid (Psalm 133). Tot in éeuwigheid! Dat is de draaggrond voor zijn doen en laten met Davids huis. Als het nog ooit wat worden zal met Davids dynastie...dan alleen door de dienst van de verzoening. De koning is helemaal afhankelijk geworden van de priester. De priester...hij wist in de ark de tien geboden te liggen! Hij hield de koning Gods richtlijnen voor. Vanuit de priesterdienst kon het koningschap bloeien.

Van Sion gaat zegen uit. David deelt brood en dadels uit. Maar van die paar geschenken kan geen mens blijven leven. De HERE zal Sion met voedsel zegenen, de armen brood geven in overvloed. Hij overtroeft David. Werkelijk alles gaat van de HERE uit. David gekozen tot koning, zijn vijanden verslagen... David kan veel...maar niks zonder de verkiezende genade van de HERE. En dat loopt dan uit op de verzen 17 en 18: Hier (in Sion dus!) breng ik Davids huis tot aanzien, hier ontsteek ik een lamp voor mijn gezalfde. Zijn vijanden bekleed ik met schande ...maar op zijn hoofd schittert een kroon. Dat komt ervan, als de HERE je verkiest! God vervult zijn belofte. In Sion, plaats van verzoening. Er zal een licht opgaan. Davids zonen zijn stukgelopen op hun eigen ontrouw. Maar God blijft zijn verkiezing trouw. Er zal een nakomeling komen, die wél zich aan de richtlijnen houdt. Die boven de zwakheid van al Davids nakomelingen uitgroeit. En de kracht voor zijn optreden zal hij onttrekken aan de bodem van Sion. Het licht van zijn lamp wordt gevuld met de olie van het

heiligdom. Huis der verkiezing, zo heette de tempel in het rabbijnse jodendom. Die verkiezing is het vangnet onder Davids troon. De kracht van de belofte aan David ligt in de eigengekozen rustplaats van God. Dáár trekt de psalm zich aan op. Ja, en dan stopt het. Het klinkt hoopvol aan het eind. Daar hoor ik een woord, en spits mijn oren: gezalfde... een woord dat je ook al hoorde in vers 10. Gezalfde...messias ... Het licht van de lamp gloort. De psalm brengt ons tot de rand van de oplossing. Tot aan de rand, want uit eigen beweging komt deze psalm niet over die rand heen. Daar is het Nieuwe Testament voor nodig. Dat leert ons de diepste betekenis van deze psalm.

3. beide huizen afgebouwd door Davids Zoon

Nog een keer naar het begin. De mens brak met God. Hij mocht niet in het Paradijs blijven. De aarde waar hij op werkte zou de gevolgen dragen: ze werd vervloekt. Mens en aarde kwamen uit elkaar te liggen. De mens is zijn bestemming op aarde kwijt. En samen raakten ze vervreemd van God. De aarde wacht op de verlosser. De mens kijkt uit naar een aarde, die rustplaats wordt. De mens kan niet helpen. Dat is Psalm 132. Ze reikt wel ver, maar niet ver genoeg. Zelfs een sterke man als David redt het niet. Al komt hij ver: één plek wordt al de plaats van rust voor God en zijn volk. Eén plek, een aantal vierkante meters. Maar er moet meer gebeuren. Er moet iemand komen die sterker is dan David. Van Hem heeft de engel gesproken, Gabriël. Die zegt Maria aan: er komt een zoon! Op de troon van David zal Hij zitten. Zijn stijl is die van David. De vossen hebben holen, maar deze Man heeft geen plek om zijn hoofd neer te leggen. Altijd bezig, meer dan David. In grote ijver voltooit Hij de uittocht uit het diensthuis van de zonde. Rusteloos in beweging gaat Hij de gemeente voor. Naar de plaats van de rust, met Hem. Komt allen tot Mij, zegt Hij, en Ik zal jullie rust geven (Matteüs 11 : 28). Als Davidszoon brengt Hij tot het hoogtepunt van de rust, die nog uitstaat voor ons, zegt Hebreëen 4. Wel is Hij méér dan David. Tegelijk is Hij méér dan de tempel. Hij is tempelbouwer en de vervulling van het tempelgeheim. In zijn sterven zien we dat vervuld. Zijn tempeldienst komt tot het hoogtepunt op de heuvel Golgotha. Daar wordt verzoening volbracht. Het tempelgordijn scheurt van boven naar beneden, de oude tempel kan afgebroken. In Hem komen de 2 lijnen van Psalm 132 samen, die van koningshuis en tempelhuis. Zo maakt Hij de weg vrij. Naar de rustplaats. Niet wat vierkante meters, de hele nieuwe aarde zal rust ademen. Een tempel is daar niet, zegt Johannes (Openb. 21 : 22), God zelf, de Almachtige is haar tempel. Daar komt de mens tot zijn bestemming. Rusteloos werkt de Zoon daaraan, vanaf de troon in de hemel als Zoon van David.

Wat leren we? Deze Psalm lezen in het grote verband van heel de Schrift. Dat vraagt geduld en inspanning. Luie lezers zullen de betekenis van deze en van geen enkele psalm op het spoor komen. Wie geduldig leest, wordt beloond. Rust daalt in zijn hart. Hij dankt voor vergeving, een rein geweten. Davids Zoon lang verwacht heeft nl zijn Geest gezonden. Om in de gemeente te wonen, daar een tempel van rust te scheppen. Hij gaf zijn Geest om van ons hart een tempel te maken...plek van rust... midden in drukte en vergeefsheid kan een christen zijn een toonbeeld van rust. Rust, van schuld en zonde vrij, veilig in Vaders armen. Rust...voorschot op de rust die komt, straks, op de nieuwe aarde. Draag die bij u. Dankzij Christus... die uw hart gekozen heeft, zijn Sion. Om daar zijn rustplaats te krijgen. Wat een evangelie in Psalm 132! Voor ons. Blij dat die Psalm in de Bijbel staat. Amen.